

Med "Mad" går Gl. Holtegaard i kødet på et af tidens mest omdiskuterede emner

Kæmpechips, østersfontæner, hekseopvaskere og sorte citroner. "Mad" på Gl. Holtegaard går direkte i kødet på vores overforbrug og grådighed, men anerkender samtidig, at mad kan være usandsynligt lækkert.

KUNSTUDSTILLING

MAD

GL. HOLTEGAARD

Attemosevej 170, 2840 Holte

Til den 12. februar 2023

TOM JØRGENSEN
kultur@jp.dk

At lave en udstilling om mad må siges at være hyperaktuelt. Aldrig før har mad været en kilde til så meget opmærksomhed. Som kilde til nydelse, som instrument for stjernekokkes stjerne-status eller som symbol på alt, hvad der er galt i verden af økonomisk, sundhedsmæssig og meteorologisk karakter.

Gl. Holtegaard forsøger at binde alt dette sammen i en udstilling, hvor fem ældre malerier danner udgangspunkt for fire danske nutidskunstneres fortolkninger.

Dødssymboler

Meget fornuftigt har man valgt fem 1600-tals-værker fra Barokken af de nederlandske, tyske og italienske kunstnere: Pieter Claesz, Gillis van Hulsdonck, Frans Sniijders, Abraham Mignon og Felice Boselli. Malerier, der til daglig hænger på danske kunstmuseer.

I disse billeder ser vi Barokkens fascination af pragt. Vi ser overdådige anretninger af frugt, vildt, fisk og skaldyr. Men vi ser også de skrællede citroner, larver og insekter, der alle skal symbolisere, at selv det lækreste, rigeste og ypperligste bliver til støv en dag. At vi alle skal dø. Memento mori-billeder, med andre ord.

Som en dialog og i nogle tilfælde et modspil til disse pragtværker fra Barokken har Gl. Holtegaard udpeget fire yngre danske kunstnere, der alle på den ene eller anden måde arbejder med mad som tema: Emily Gernild, Anna Stahn, Silas Inoue og Rolf Nowotny.

Resultatet er en udstilling, der har meget på hjerte. Kunstnerne har helt klart en holdning til mad som nydelse og mad som ressource, men det bliver aldrig til den

Silas Inoue, "Skewer" (2022). Foto: David Stjernholm

"Østers, frugter og et vinglas på et stebord" af Abraham Mignon.

spyd balancerende over et bassin med fritureolie fra McDonald's. På spyddet hænger en sukkerglaseret goble. En invasiv art, der ødelægger alt på sin vej, men som på den anden side er fuld af proteiner og potentielt kan være en fremtidens fødevarer. I Japan er den det allerede. Ved siden af den hænger et ulvehoved dækket af burresnerrens små klæbrige blomster, præstelus. Begge ligeledes invasive arter, der vækker stærke følelser. Ulven for fåerejere, burren for haveelskere.

Dernæst et peberkage-tempel i form af en pagode med tangtag - en kulturudveksling af nordiske og japanske spisevaner, en enorm chip lavet af plasticmaterialer - plastic, der i enkelte havområder bogstaveligt talt er ved at kvæle dyrelivet - og endelig en flagermus skabt af hvidløg og fedt, hvis krop i løbet af udstillingsperioden langsomt vil disintegre ned i fritureolien.

”

Inspireret af Fellinis film "Det store ædegilde" ser vi madporno for fuld udblæsning.

ensidige politiske manifestation, som det kunne blive i andres hænder.

Mest kritisk og mest tydelig anti-kapitalistisk er Anna Stahn (f. 1994). Vi så hende i marts på Gl. Strand, hvor hun kredede om de meget forskellige socialgruppers historiske interaktioner i Nikolaj- og Gl. Strandkvarteret. Her er det mad, nærmere bestemt østersen, som er i fokus. Med gulv til loft-tapeter og en enkel østersfontæne fortsætter Anna Stahn det sprudlende og frodige billedsprog, vi så på Gl. Strand. Inspireret af Fellinis film "Det store ædegilde" ser vi madporno for fuld udblæsning, og der slubres, sluges, nippes og drikkes i en ekstravagant og sorthumoristisk udlevering af kapitalistisk overforbrug.

Enorme grillspyd

Silas Inoue (f. 1981) har en lidt anden indfaldsvinkel. Maden præsenteres her som et overdimensioneret grill-

Opvaskerhekse

Rolf Nowotny (f. 1978) griber tingene anderledes an. I hans totalinstallation ser vi bagsiden af gildet. Et nedslidt industrikøkken med stabelvis af tallerkener, kopper og kander og dets tjenende ånder, opvaskerne. Disse i form af mannequindukker, men ikke som vi kender dem fra Arbejdermuseet. Nej, Nowotnys skikkelser minder mest af alt om figurer fra karnevallet, hvor der for en kort periode blev byttet om på hersker/tjener-forholdet: groteske hekse- og dæmonfigurer, der dog virker mere mismo-dige end decideret farlige.

Endelig er der den mest klassiske af kunstnerne, Emily Gernild (f. 1985), hvis harelismalerier har skabt stor opmærksomhed de seneste par år og skaffet hende en plads på det prestigefyldte Galleri Bo Bjerggaard i Kødbyen.

I to kæmpemalerier direkte inspireret af barokværkerne ser vi et flået hestehoved og et stilleben med sorte citroner malet med al den finesse og sikre farvesans, som kunstneren mestrer. Emily Gernild kredser som barokkunstnerne om den hårfine grænse mellem luksus, sanselig nydelse og død. De sorte citroner kan således både ses som truende dødsymboler og som en lækker og velduftende ingrediens, der indgår i det traditionelle persiske køkken.

Værsgo. Så er der serveret.